

บรรณานุกรม

๑. ภาษาบาลี - ไทย :

ก. ข้อมูลปฐมภูมิ

มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. พระไตรปิฎกภาษาบาลี. ฉบับมหาจุฬาเตปิฎก. กรุงเทพมหานคร :

โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม, ๒๕๐๖.

----- . พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๓๕.

----- . อรรถกถาภาษาบาลี ฉบับมหาจุฬาอรรถกถา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, โรงพิมพ์วิญญาน, ๒๕๓๓ - ๒๕๓๔.

----- . ฎีกาภาษาบาลี ฉบับมหาจุฬาฎีกา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, โรงพิมพ์วิญญาน, ๒๕๓๕ - ๒๕๔๕.

----- . ปกรณ์วิเสศภาษาบาลี ฉบับมหาจุฬาปกรณ์วิเสศ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์วิญญาน, ๒๕๓๕ - ๒๕๔๓.

มหามกุฏราชวิทยาลัย. พระไตรปิฎกภาษาบาลี ฉบับสยามรฎกเตปิฎก. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหามกุฏราชวิทยาลัย, ๒๕๒๕.

----- . อรรถกถาภาษาบาลี ฉบับสยามรฎกเตปิฎกอรรถกถา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหามกุฏราชวิทยาลัย, ๒๕๓๕.

----- . พระไตรปิฎกพร้อมอรรถกถา แปล. ชุด ๕๑ เล่ม. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหามกุฏราชวิทยาลัย, ๒๕๓๔.

ข. ข้อมูลทุติยภูมิ

(๑) หนังสือ :

กรมประชาสัมพันธ์. โครงการนำร่องวิทยุชุมชนกรมประชาสัมพันธ์ (๒๕๔๑-๒๕๔๒).

กรุงเทพมหานคร : ศูนย์ประสานมวลชนสัมพันธ์ สำนักพัฒนานโยบายและแผนการประชาสัมพันธ์กรมประชาสัมพันธ์, ๒๕๔๐.

กาญจนา แก้วเทพ. สื่อสารมวลชน : ทฤษฎีและแนวทางการศึกษา.

กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ภาพพิมพ์, ๒๕๔๑.

การพัฒนามรดกทางวัฒนธรรมในประเทศไทย. วารสารใบลาน. ปีที่ ๒๘, ฉบับที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๔๕.

คุณ โทจันทร์. พุทธศาสนากับชีวิตประจำวัน. พิมพ์ครั้งที่ ๑. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์, ๒๕๓๒.

จำนงค์ อติวัฒน์สิทธิ์และคณะ. **สังคมวิทยา**. กรุงเทพมหานคร : มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๓๓.

เฉลิมศรี หุนเจริญ. “การผลิตรายการวิทยุกระจายเสียง”. **เทคนิคการเป็นผู้ประกาศและผู้ดำเนินรายการ** หน่วยที่ ๘ ตอนที่ ๘.๒. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, ๒๕๓๑.
ชูศักดิ์ ทิพย์เกษร และคณะ. **พระพุทธเจ้าสอนอะไร**. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพมหานคร : มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๔๐.

ณรงค์ ชื่นนิรันดร์. **คู่มือการผลิตรายการวิทยุกระจายเสียง**, ส่วนข่าวและรายการ
ภูมิภาค : สำนักประชาสัมพันธ์เขต ๖. ๒๕๔๖.

ณรงค์ศักดิ์ ธนวิบูลย์ชัย,ดร. และคณะ. **หลักเศรษฐศาสตร์เบื้องต้น**. (หน่วยที่ ๑-๘). พิมพ์ครั้งที่ ๑๒.
นนทบุรี : คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, ๒๕๓๔.

ทินพันธุ์ นาคะตะ. **พระพุทธศาสนากับสังคมไทย**. กรุงเทพมหานคร : หจก. สหาย
บด็อกและการพิมพ์, ๒๕๔๔.

ที. คับบลิ.ริส เดวิดส์. **พระพุทธศาสนาในชมพูทวีป**. แปลโดย สมัย สิงห์ศิริ. กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๑๕.

ภารดี มหาจันทร์. **พื้นฐานอารยธรรมไทย**. พิมพ์ครั้งที่ ๑. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์, ๒๕๓๒.
มานี ไชยธีรานุวัตรศิริ และคณะ. **บทบาทพระสงฆ์ในยุคโลกาภิวัตน์ กรณีศึกษาในภาคกลางและ**
ภาคตะวันออก. คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๔๑.

นภาพรณ อัจฉริยะกุล และรุ่งนภา พิตรปรีชา. **สื่อในการสื่อสาร หลักและทฤษฎีการสื่อสาร**.
หน่วยที่ ๑. นนทบุรี : สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช , ๒๕๓๒.

ดนัย ไชยโยธา. **พระมหากษัตริย์กับพระพุทธศาสนาในประวัติศาสตร์**. กรุงเทพมหานคร :
โอเดียนสโตร์, ๒๕๔๒.

ดิน ปรัชญาพฤทธิ์ และอิสระ สุวรรณบล. **หลักการบริการ**. กรุงเทพมหานคร : สถาบันนโยบาย
ศึกษา, ๒๕๑๔.

บุญเกื้อ ควรวาเวช. **คู่มือการผลิตรายการวิทยุกระจายเสียง**. ภาควิชาเทคโนโลยีทาง
การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ๒๕๓๕.

บุญเลิศ สุกดิลก. **การวางแผนการสื่อสารเพื่อการพัฒนา**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, ๒๕๒๔.

บัณฑิตวิทยาลัย. **การสื่อสารมวลชน**. กรุงเทพมหานคร : เอกสารการสอน บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๔๘.

บำรุง สุขพรรณ, รศ. พฤติกรรมการรับฟังข่าวสารวิทยุกระจายเสียงและผลที่มีต่อ

การพัฒนาชนบท : ศึกษาเฉพาะกรณีวิทยุกระจายเสียงกองอำนวยการกลางรักษาความ
ปลอดภัยแห่งชาติ (กรป. กลาง) จังหวัดเชียงราย . สถาบันไทยคดีศึกษา
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๒๒.

บำรุง สุขพรรณ, รศ. พฤติกรรมการเปิดรับสื่อของสมาชิกและเจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลกับ
การพัฒนาชุมชนเพื่อการพึ่งตนเองอย่างยั่งยืน. สถาบันไทยคดีศึกษา
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๓๔.

ประมะ สตะเวทิน. การสื่อสารมวลชน, พิมพ์ครั้งที่. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพ
พิมพ์. ๒๕๔๖.

ปรีชา ช่างขวัญยืน. ทรรศนะทางการเมืองของพระพุทธศาสนา. กรุงเทพมหานคร : บริษัทสามัคคี
สาส์น จำกัด, ๒๕๔๐.

ประยุทธ์ หลงสมบุญ. พจนานุกรมบาลี - ไทย. โดย ป. หลงสมบุญ. กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, ๒๕๑๕.

พนัส หันนาคินทร์. หลักการบริหารโรงเรียน. กรุงเทพมหานคร : วัฒนาพานิช, ๒๕๒๔.

พระมหาประสิทธิ์ อุดมจิตโต (สุวรรณมณี). ปุจฉาธรรม (ฉบับรวมเล่มบริบูรณ์). กรุงเทพมหานคร :
ธรรมสภา, ๒๕๔๑.

พระสมชาย ฐานวุฑโฒ. พุทธวิบัติ ? ตอน อดีต ปัจจุบัน และอนาคตของการเผยแผ่

พระพุทธศาสนา : วิถีทางที่ไม่ควรมองข้าม. กรุงเทพมหานคร : บริษัท อมรินทร์
พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด, ๒๕๔๒.

พระอุครคณาธิการ (ชวินทร์ สระคำ). ประวัติศาสตร์พุทธศาสนาในอินเดีย, พิมพ์ครั้งที่ ๒.

กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๓๔.

พระธรรมโกศาจารย์ (ประยูร ธมฺมจิตโต). พุทธวิธีบริหาร. พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์
มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๔๕.

-----, การเผยแผ่เชิงรุก. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลง
กรณราชวิทยาลัย, ๒๕๔๘.

พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตโต). พุทธธรรม ฉบับปรับปรุงและขยายความ. พิมพ์ครั้งที่ ๑๐.

กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ บริษัทสหธรรม จำกัด, ๒๕๔๖.

-----, เพื่อชุมชนแห่งการศึกษาและบรรยากาศแห่งวิชาการ. พิมพ์ครั้งที่

๒. กรุงเทพมหานคร : มูลนิธิพุทธธรรม, ๒๕๔๓.

-----, การพัฒนาที่ยั่งยืน. พิมพ์ครั้งที่ ๖. กรุงเทพมหานคร : เรือนแก้ว, ๒๕๔๔.

----- พุทธวิธีในการสอน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์การศาสนา,
๒๕๔๔.

พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต). นิติศาสตร์แนวพุทธ. พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพมหานคร :
สำนักพิมพ์ มุลินธิพุทธธรรม, ๒๕๔๓.

พระเทพเวที (ประยุทธ์ ปยุตฺโต). กรณีสันติอโศก. พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพมหานคร : มุลินธิพุทธธรรม,
๒๕๓๑.

พระเทพเวที (ประยุทธ์ ปยุตฺโต). ความสำคัญของพระพุทธศาสนาในฐานะพระศาสนาประจำ
ชาติ. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์ส่งเสริมพระพุทธศาสนาแห่งประเทศไทย, ๒๕๓๒.

พระเมธีธรรมาภรณ์ (ประยูร ฐมฺมจิตฺโต). มองสังคมไทย. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพมหานคร :
อมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป, ๒๕๓๖.

พระราชธรรมนิเทศ (ระแบบ จิตฺญาโณ). ประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนา. พิมพ์ครั้งที่ ๔.
กรุงเทพมหานคร : มหามกุฏราชวิทยาลัย, ๒๕๔๒.

พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๕ – ๒๕๓๕, กรุงเทพมหานคร : เลียงเชียงจงเจริญ
ฯ.ม.ป.ป.

พีระ จิระโสภณ. “ทฤษฎีการสื่อสารมวลชน”. หลักและทฤษฎีการสื่อสาร. หน่วยที่ ๑๑.
นนทบุรี : สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, ๒๕๓๒.

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒. กรุงเทพมหานคร : นานมีบุ๊คส์
พับลิเคชั่น, ๒๕๔๖.

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕. พิมพ์ครั้งที่ ๖.
กรุงเทพมหานคร : อักษรเจริญทัศน์, ๒๕๓๕

วลัยลักษณ์ เศรษฐฤทธิ์. รูปแบบและแรงจูงใจในการพึ่งวิทยุเฉพาะกลุ่มของผู้รับสารวัยรุ่น.
กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ วิทยุชุมชน. ๒๕๔๗.

วุฒิชัย จานง. พฤติกรรมการตัดสินใจ. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์, ๒๕๒๓.

วิรัช ถิรรัตน์กุล. “ประวัติและวิวัฒนาการของการโฆษณา และการประชาสัมพันธ์”

หลักการโฆษณาและการประชาสัมพันธ์ . หน่วยที่ ๒ . นนทบุรี : สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช , ๒๕๓๒.

วิจิตร ศรีสะอ้าน. หลักและระบบการบริหารการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : อัมรินทร์การพิมพ์,
๒๕๒๓.

สนิท ศรีสำแดง. พระพุทธศาสนากับการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราช
วิทยาลัย, ๒๕๔๗.

รติกา อังกูร และคณะ. “รายงานการวิจัยเรื่อง ความพร้อมของวัดในเขตกรุงเทพมหานคร

เกี่ยวกับด้านเผยแผ่พระพุทธศาสนาโดยผ่านการนำชมศิลปวัฒนธรรม”. สถาบันวิจัยและพัฒนาฝ่ายพัฒนาและเผยแพร่งานวิจัย. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช เล่มที่ ๑๖ เดือน ตุลาคม, ๒๕๔๔.

----- . พระพุทธศาสนา : กระบวนทัศน์ใหม่, กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๔๔.

สมพงษ์ เกษมสิน. สารานุกรมการบริหาร. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๑๗.

สุมน อยู่สิน. การจัดรายการวิทยุกระจายเสียง. พิมพ์ครั้งที่ ๒, นนทบุรี:

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, ๒๕๓๔.

เสถียร เขยประทับ. สื่อมวลชนกับการพัฒนาประเทศ เน้นเฉพาะประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๘.

เสฐียรพงษ์ วรรณปก. พุทธวิธีสอนจากพระไตรปิฎก. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพมหานคร : อรุณการพิมพ์, ๒๕๔๒.

สโมสรณ์ศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. “การสัมมนาวิชาการ”. นิตานิพนธ์ ๓๒, (๘-๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๒).

อรทัย พนาราม. “สื่อมวลชนกับการเผยแผ่พระพุทธศาสนา”. วารสารพุทธศาสนศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ปีที่ ๑๑ ฉบับที่ ๓, ๒๕๔๗.

อุทัย หิรัญโต. เทคนิคการบริหาร. กรุงเทพมหานคร : โอเคเอ็นสโตร์, ๒๕๒๕.

ไอ้ต ยุธนา. “เส้นทางสู่อาชีพดีใจ ภาค ๑ นักจัดรายการวิทยุ”. กรุงเทพมหานคร : บริษัทสารมวลชน จำกัด.

(๒) งานวิจัย

จำนงค์ อติวัฒนสิทธิ์. ศึกษาวิจัยเรื่อง สื่อสารมวลชนกับความมั่นคงแห่งพระพุทธศาสนา.

กรุงเทพมหานคร : สถาบันวิจัยพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๔๘.

ณัฐ บิริสุทธนารักษ์. ทศนคติของนักศึกษา ต่อการรับฟังรายการ “เรดิโอ อินเทรน” สถานีวิทยุกองทัพภาคที่ ๓ คลื่นความถี่ เอฟ.เอ็ม. ๑๐๑.๕ เมกะเฮิร์ตซ์ ในจังหวัดเชียงใหม่. การค้นคว้าแบบอิสระบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ๒๕๔๘.

ปทุมพร ศรีวิชัย. “ข้อจำกัดในการจัดตั้งและการดำเนินงานวิทยุชุมชน”, การค้นคว้าแบบอิสระ

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต , สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การเมือง บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ๒๕๔๗.

ศิริวรรณ ัญญาเจริญศักดิ์. “ศึกษารูปแบบการเผยแพร่ธรรมะของสมณะจันทเสฏฐ์ ผ่านสื่อวิทยุกระจายเสียง”. รายงานโครงการเฉพาะบุคคล. คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๖.

สุมาลี สังข์ศรี และคณะ, การจัดการเรียนรู้ของแหล่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต : พิพิธภัณฑสถาน. รายงานการวิจัย, กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์, ๒๕๔๘.

(๕) ภาษาอังกฤษ

Dominick, Joseph R. **The Dynamics of Mass Communication**. New York : McGraw Hill, ๑๙๕๕.

Festinger , Leon. **Theory of Cognitive Dissinace**. California : Stanford UniversityPress, ๑๙๕๗.

McCombs, M.E. and Becker, L.B. **Using Mass Communication Theory**. Englewood Cliffs : N.J. Prentice Hall, ๑๙๗๕.

Merrill, J.C., Lowenstein, and R.L. Media, **Messages and Men : New Perspectives in Communication**, (New York:David Mckay Company Inc. ๑๙๗๓.

Schramm, Wilbur. **Men Messages and Media : A look at Human Communication**. New York : Harper and Roe Publishers, ๑๙๗๓.

Wright, Charles. R., **Mass Communication**, (New York : Random House, Inc. ๑๙๗๕.

World Book of Encyclopedia, Volume ๔, ๑๙๘๘.

Yamane. & Taro. **Statistics: An Introductory Analysis**. ๓rd ed. New York : Harper & Row. Taro Yamane, ๑๙๗๓.